

Arrest

nr. 109 248 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 171
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A.-S. ROGGHE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde minderjarig te zijn, geboren te zijn op 15 april 1995 te Benin City en de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. Uw vader werkte in Kano stad waar hij een winkel in elektronica had. In 2006 verhuisde u met uw moeder en uw zussen uw vader achterna naar Kano. Op 20 februari 2009 verdween uw vader. Die avond kwam hij thuis met zijn wagen en jullie hoorden een schot. U denkt dat misschien één van de zakenpartners van uw vader hem ontvoerde. Jullie bleven in Kano wonen, tot uw zus Essossa op 28 maart 2009 gedood werd door onbekenden. Na dit voorval keerden jullie terug naar Benin City. Jullie gingen bij uw oom Ojo wonen. Op een dag verkrachtte uw oom u, maar u mocht niets zeggen, want dan zou hij jullie uit zijn huis gooien. Later, in april 2009, vroeg uw moeder u om

aankopen te doen. Toen u terug thuis kwam, zag u dat uw oom vastgebonden zat op een stoel. Uw oom zei dat mensen met geweren uw moeder naar documenten vroegen, waarop uw moeder en uw zus Queen werden meegenomen. U ging naar buiten om uw moeder te zoeken en u ging naar een vriendin van uw moeder – u noemde haar ‘zuster’ – en vertelde haar alles. De dag nadien ging ze met u naar het dorp van uw moeder en ze bracht u onder bij uw grootmoeder. In mei 2009 kwam een persoon die u ‘auntie’ noemde op bezoek en ze zei dat ze u aan iemand zou voorstellen. Op 9 mei 2009 ontmoette u die persoon, Susan, en u ging bij haar wonen in Benin City. Op een dag zei ze dat ze naar Europa ging en dat u mee moest om op haar baby te passen en huishoudelijk werk te doen. Ze ging met u naar een traditioneel dokter, waar u een eed moest afleggen. U moest vanaf dan doen wat Susan u opdroeg. Op 2 juni 2009 vertrokken jullie per vliegtuig naar Griekenland. Susan zei dat u er een asielaanvraag moest indienen. Op 6 juni 2009 diende u te Griekenland een asielaanvraag in. U verklaarde dat uw ouders niet meer samenwoonden en uw familie u dwong met een oudere man te huwen. Op een gegeven moment bracht Susan u onder bij een andere vrouw en ze gaf aan dat u haar 50.000 Euro moest terugbetalen door middel van prostitutie. U gaf aan dat u het niet wilde doen, maar u had geen andere optie. In mei 2010 begon u te werken als prostituee. In januari 2012 arresteerde de Griekse politie u en een aantal andere meisjes. Ze gaven aan dat u later moest terugkomen, maar dat deed u niet en later die maand reisde u naar Noorwegen. Susan had immers gezegd dat er geen werk meer was in Griekenland en ze zou u naar Noorwegen meenemen. U werd echter tegengehouden aan de Hongaarse grens en opgesloten gedurende zes maanden. U diende er ook een asielaanvraag in en opnieuw haalde u als vluchtmotief aan dat uw ouders niet meer samenwoonden en uw familie u dwong met een oudere man te huwen. Hongarije stuurde u terug naar Griekenland. U ging er terug naar Susan en werkte opnieuw voor haar van juni 2012 tot oktober 2012. In oktober 2012 had Susan u geslagen omdat u niet genoeg geld had verdient. U ontmoette een Griekse man die u wilde helpen om elders heen te gaan. U trok bij hem in en in oktober 2012 reisde u met een vriend van hem – via Frankrijk – naar België, waar u op 29 oktober 2012 toekwam. Diezelfde dag diende u er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren, omdat u vervolging vreest door de mensen die uw ouders en uw zus Queen ontvoerden en uw zus Essossa doodden en Susan u er misschien zou zoeken, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door te verklaren minderjarig te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 15 april 1995. De dienst Voogdij bepaalde bij beslissing op 21 november 2012 dat op basis van het medische onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 9 november 2012 een leeftijd hebt van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. U ging niet in beroep tegen deze beslissing van de dienst Voogdij (gehoor CGVS, p.2 en administratief dossier).

Verder verklaarde u dat u op 2 juni 2009 naar Griekenland reisde, waar u op 6 juni 2009 een asielaanvraag indiende. U gaf aan dat u voor de Griekse asielinstanties verklaarde dat uw ouders niet meer samenwoonden en uw familie u dwong met een oudere man te huwen. Verder gaf u aan dat u in januari 2012 naar Hongarije reisde – waar u aan de grens werd echter tegengehouden – en u er een asielaanvraag indiende. Toen u gevraagd werd welk asielrelaas u daar vertelde, gaf u aan dat u opnieuw verklaarde dat uw ouders niet meer samenwoonden en uw familie u dwong met een oudere man te huwen (gehoor CGVS, p.19). Deze asielmotieven werden echter niet door u vermeld in het kader van voorliggende aanvraag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, blijkt dat u herhaaldelijk poogde om de diverse asielinstanties te misleiden, wat uw algemene geloofwaardigheid en uw voorgehouden vrees voor vervolging reeds ernstig ondermijnt.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw – beweerde – verblijf in Kano als ook de verdwijning van uw vader en dood van uw zus in Kano, als ook de verdwijning van uw moeder en uw zus Queen nadien erg vaag zijn.

U verklaarde dat uw vader geboren is in Kano state in het noorden van Nigeria. Toen u gevraagd werd in welk dorp of stad hij geboren is, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.2). U gaf aan dat u met uw moeder en zussen in 2006 naar uw vader in Kano verhuisden. U wist niet in welke maand jullie naar daar verhuisden (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd sinds wanneer uw vader in Kano woonde, gaf u aan het niet te weten. U gaf aan dat uw vader een winkel in elektronica had te Kano, maar

toen u gevraagd werd in welke straat zijn winkel gelegen was, gaf u aan het niet te weten, omdat u er nooit was (gehoor CGVS, p.3).

U gaf verder aan dat uw vader op 20 februari 2009 verdween nabij jullie huis te **Kano**. Toen u gevraagd werd in welke omstandigheden dit gebeurde, gaf u aan het niet te weten. U gaf aan dat geregeld mensen die elkaar 'chief' noemden, naar jullie huis kwamen en dat u dacht dat deze mensen zakenpartners zijn van uw vader. Toen u gevraagd werd hoeveel zakenpartners uw vader had, gaf u ontwijkend aan dat hij er veel had. Toen u gevraagd werd of u namen kende van de zakenpartners van uw vader, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd wie uw vader ontvoerde, gaf u aan dat u en uw moeder dachten dat het misschien één van de zakenpartners was. U kon er echter geen naam op plakken. Toen u gevraagd werd waarom u dacht dat één van de zakenpartners van uw vader hem ontvoerde, gaf u vaag aan dat hij geen andere mensen kende. U vulde aan dat ze steeds naar jullie huis kwamen en 'close' waren (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd omwille van welke reden uw vader ontvoerd zou zijn gaf u eerst een ontwijkend antwoord, om nadien aan te geven het niet te weten. Later gaf u aan dat ze aan uw moeder vroegen of uw vader 'geheime documenten' had, maar u had er geen idee van over welke documenten het ging (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd of de ontvoering van uw vader aangegeven werd bij de politie, gaf u aan het niet te weten. U gaf aan dat mensen nog achter uw vader kwamen vragen en u gaf aan dat dit misschien politie was, maar u had er geen idee van (gehoor CGVS, p.4).

U gaf aan dat uw zus Essossa vermoord werd bij jullie thuis in **Kano** op 28 maart 2009 (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd naar de omstandigheden van haar dood, gaf u aan de mensen die haar gedood hebben niet te kennen, omdat u, uw moeder en uw zus Queen niet thuis waren (gehoor CGVS, p.4). Toen u later gevraagd werd wie haar doodde, gaf u aan het nog steeds niet te weten. Evenmin had u er een idee van waarom ze gedood werd. Later gaf u aan dat het misschien dezelfde mensen waren die uw vader ontvoerden. Toen u daarop gevraagd werd waarom die uw zus zouden doden, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.5). Opnieuw had u er geen idee van of de zaak aangegeven werd bij de politie. U gaf aan dat er twee mensen kwamen en u dacht dat ze vragen stelden aan uw moeder. Toen u gevraagd werd of die mensen van de politie waren, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.5).

U gaf aan dat u, uw moeder en uw zus Queen na de dood van uw zus Essossa weer naar Benin verhuisden. Verder gaf u aan dat uw moeder en uw zus Queen op een dag werden meegenomen uit het huis van uw oom waar jullie verbleven (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd wanneer ze verdwenen, gaf u aan dat het in april 2009 was, maar u de dag niet meer weet. Toen u gevraagd werd wie hen ontvoerde, gaf u aan dat u dacht dat het dezelfde zakenmannen waren, omdat uw oom zei dat ze naar 'documenten' vroegen (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of u aangifte deed van de ontvoering, gaf u aan van niet, omdat u angst had om alleen te gaan (gehoor CGVS, p.6).

Toen u later gevraagd werd wat de actuele stand van zake betreffende uw vermiste familie is, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd of u trachtte dit na te gaan, gaf u ontwijkend aan dat u geen informatie kreeg. Toen u daarop gevraagd werd wat u deed om de actuele stand van zake betreffende uw vermiste familie na te gaan, gaf u aan dat u er niets aan deed. Toen u gevraagd werd of u geen advocaat contacteerde om dit na te gaan, gaf u ontwijkend aan dat u geen advocaat hebt (gehoor CGVS, p.20).

Uit bovenstaande blijkt dat uw verklaringen betreffende de verdwijning van uw vader en dood van uw zus in Kano, als ook de verdwijning van uw moeder en uw zus Queen nadien erg vaag – en bijgevolg ongeloofwaardig – zijn en u evenmin trachtte na te gaan wat de actuele stand van zake betreffende uw vermiste familie is, wat de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging verder ondermijnt.

Verder was u vaag over de situatie en de personen die tot uw ontmoeting met Susan – de vrouw die u volgens uw verklaringen in Europa in de prostitutie dwong.

U gaf aan dat u – nadat u al uw gezinsleden verloor – naar een vriendin van uw moeder in Benin City vluchtte (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd wat de naam van de vrouw is waarheen u vluchtte, gaf u aan het niet te weten. Later gaf u ontwijkend aan dat u haar 'zuster' noemde (gehoor CGVS, p.6). U gaf aan dat deze vrouw u eind april 2009 naar uw grootmoeder bracht. Toen u gevraagd werd naar de naam van uw grootmoeder, gaf u aan het niet te weten en u gaf – ontwijkend – aan dat u haar 'grootmoeder' noemde (gehoor CGVS, p.7). U gaf aan dat op 5 mei 2009 een vrouw naar uw grootmoeder kwam en zei dat ze iemand kende – Susan – die u zou kunnen helpen. Toen u gevraagd werd naar de naam van deze vrouw die u introduceerde bij Susan, gaf u aan het niet te weten. Opnieuw ontweek u de vraag door te stellen dat u haar 'tante' noemde (gehoor CGVS, p.7 en p.15). Toen u gevraagd werd hoe deze vrouw en Susan elkaar kennen, gaf u aan het niet te weten. U vulde aan niet te weten of het familie is of het vrienden van elkaar zijn (gehoor CGVS, p.7). Overigens gaf u – toen u gevraagd werd waarom u Nigeria verliet – aan dat u dit deed omwille van het feit dat u angst had na wat er met uw familie gebeurde. Toen u daarop gevraagd werd of er nog een andere reden was

waarom u Nigeria verliet, gaf u aan van niet en u herhaalde dat het was opdat de mensen die uw familie ontvoerden / doodden, u niet zouden krijgen (gehoor CGVS, p.16), een motief dat hogerop ongeloofwaardig bevonden werd waardoor verdere bedenkingen kunnen worden geformuleerd bij uw ontmoeting met Susan.

Uit bovenstaande blijkt dat uw verklaringen betreffende de situatie en de personen die tot uw ontmoeting met Susan leidden erg vaag zijn.

Verder blijkt dat uw kennis betreffende Susan – de vrouw die u volgens uw verklaringen in Europa in de prostitutie dwong – en haar entourage erg beperkt is.

Toen u gevraagd werd wat de volledige naam van Susan is, gaf u aan het niet te weten. U gaf aan dat u met haar naar haar huis te Benin City verhuisde, maar toen u gevraagd werd waar haar huis juist lag, gaf u aan de naam van de straat of van de buurt niet te kennen, omdat u niet naar buiten ging (gehoor CGVS, p.7). U gaf aan dat u van Susan een eed moest afleggen bij een traditionele dokter, omdat mensen die ze eerder had geholpen haar bedrogen hadden. Toen u gevraagd werd welke mensen dit waren, gaf u aan de namen niet te kennen. Toen u gevraagd werd hoe ze Susan bedrogen hadden, gaf u opnieuw aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd of Susan gehuwd is, gaf u ontwijkend aan dat u steeds mannen in haar huis zag, maar u er geen idee van had of het de echtgenoot was (gehoor CGVS, p.16). Verder gaf u aan dat Susan niet in Nigeria woonde, maar toen u gevraagd werd waarom Susan – toen u haar ontmoette – in Nigeria was, gaf u aan dat ze misschien iemand kwam bezoeken, ze misschien meisjes kwam zoeken, maar eigenlijk had u er geen idee van (gehoor CGVS, p.15-16).

U gaf aan dat er nog een aantal meisjes voor Susan werkten, namelijk Joy, Precious en Favour, dat ze dezelfde taal spraken en ook van Benin afkomstig waren en dat ze samen met u op straat werkten (gehoor CGVS, p.17-18). Toen u daarop gevraagd werd hoe deze meisjes bij Susan terecht kwamen, gaf u aan het niet te weten omdat ze het niet zegden. Toen u gevraagd werd wanneer u laatst contact had met de andere meisjes die voor Susan werkten, gaf u aan dat u geen contact meer had met hen (gehoor CGVS, p.18). Verder gaf u aan dat u vanuit België enkel nog contact met één persoon die in Nigeria woonde, namelijk Blessing, een meisje dat ook in de prostitutie werkte in Griekenland. Toen u gevraagd werd voor wie zij moest werken, gaf u aan dat u denkt dat ze voor een vriendin van Susan werkte. U kende de naam van de vriendin van Susan niet, omdat jullie steeds 'madame' zegden (gehoor CGVS, p.11). Verder gaf u aan dat u van Susan naar Noorwegen moest om in de prostitutie te werken. Toen u gevraagd werd hoe er concreet werd afgesproken, of u naar iemand of een bepaald adres moest gaan, gaf u aan dat Susan in Noorwegen was en dat ze er misschien een netwerk heeft (gehoor CGVS, p.14). Toen u gevraagd werd of Susan alleen werkte of ze zakenpartners had, gaf u vaag aan dat ze vrienden had die steeds kwamen en dat u denkt dat ze niet alleen is. Toen u gevraagd werd de volledige namen van deze personen te geven, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.17). Toen u gevraagd werd wanneer u deze personen laatst zag of hoorde, gaf u aan dat ze soms naar haar huis kwamen in Griekenland (gehoor CGVS, p.17).

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende Susan – de vrouw die u volgens uw verklaringen in Europa in de prostitutie dwong – en haar entourage erg beperkt is.

Verder overtuigt u niet dat u werkelijk nog iets te vrezen zou hebben van Susan.

Toen u gevraagd werd om de contactgegevens van Susan te geven, gaf u aan dat u geen contactgegevens hebt van haar. Toen u daarop gevraagd werd hoe u haar dat kon terugbetalen als u haar niet kon bereiken, gaf u ontwijkend aan dat u de prostitutie niet meer wilde doen en u daarom wegliep. Toen de vraag herhaald werd, herhaalde u hetzelfde ontwijkende antwoord (gehoor CGVS, p.16).

Toen u gevraagd werd wanneer u laatst contact had met Susan, gaf u aan dat dit in Griekenland was, toen u vertrok (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd waar Susan momenteel is, gaf u aan dat ze in Griekenland was toen u er vertrok, maar dat u er geen idee van hebt waar ze momenteel is (gehoor CGVS, p.19). Toen u gevraagd werd waarom u – nadat Hongarije u terug zond naar Griekenland – weer bij Susan terecht kwam, gaf u aan dat u nergens anders heen kon gaan. U gaf aan dat u toen weliswaar niet zoveel vrees meer had, maar u toch Susan belde en dat ze u vroeg terug te gaan naar het huis waar de andere meisjes verbleven, wat u ook deed (gehoor CGVS, p.18). Dat u – onmiddellijk nadat u ontsnapte uit de handen van Susan – weer contact met haar opnam én u terug ging naar het huis waar de andere prostituees zich bevonden, ondermijnt in zeer sterke mate uw voorgehouden vrees voor Susan. Toen u gevraagd werd of u naar de politie in Griekenland stapte om aan te geven dat Susan u in de prostitutie dwong, gaf u aan van niet omdat ze er niets aan doen. Toen u gevraagd werd of u naar de politie in Hongarije stapte om aan te geven dat Susan u in de prostitutie dwong, gaf u opnieuw aan van niet (gehoor CGVS, p.18). Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Omwille van het geheel van bovenstaande opmerkingen, overtuigt u niet dat u werkelijk nog iets te vrezen zou hebben van Susan die u in 2009 vanuit Nigeria naar Europa bracht.

Los van het feit dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de bedreigingen van uw smokkelaar, kan het volgende in algemene zin worden opgemerkt met betrekking tot slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand aan slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is ook een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). Dit orgaan is ook actief in Benin City, van waar u afkomstig bent. Hieruit blijkt dat u bij terugkeer naar Nigeria beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de smokkelaar en zijn connecties betreft. Er zijn geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, nadat zij door tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, vervolgens te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Toen u op bovenstaande gewezen werd, gaf u aan dat u niet weet of dit bestaat (gehoor CGVS, p.20). Later herhaalde u dat Susan u er zou kunnen raken en u een eed aflegde (gehoor CGVS, p.20). Ook toen u gevraagd werd waarom u in Nigeria niet gewoon naar de politie kunt gaan als u vreest dat Susan u daar zal komen zoeken, gaf u vaag aan dat Nigeria heel corrupt is. U gaf verder – al even vaag – aan dat Susan een netwerk heeft en veel geld heeft (gehoor CGVS, p.20).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legde een aantal foto's van uzelf neer die moeten aantonen dat u actief was in de prostitutie. Uit de foto's valt geenszins met zekerheid af te leiden dat u hierop als prostituee bent te zien, laat staan dat deze foto's een bewijs zouden inhouden voor uw bewering dat u gedwongen werd uzelf te prostitueren in opdracht van Susan en dat zij u zou vervolgen omdat u ermee ophield. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster bevestigt dat zij op 15 april 1995 is geboren en pas 18 jaar oud is. Zij heeft geen verhaal uitgeoefend tegen de leeftijdsbepaling omdat zij niet wist dat zij dit kon doen.

Verzoekster stelt dat zij spontaan verklaarde dat zij in Griekenland een andere asielrelaas heeft gebracht en dat het Susan was die haar zei een asielaanvraag in te dienen om reden van een gedwongen huwelijk. Haar huidige vordering is autonoom en er mag geen rekening worden gehouden met de bedrieglijke verklaringen in Griekenland en Hongarije.

Verzoekster betoogt dat zij geen vage verklaringen heeft afgelegd inzake de verdwijning van haar vader, de dood van haar zuster Essossa en de verdwijning van haar moeder en haar zus Queen.

Verzoekster stelt dat verweerder geen rekening hield met de gegevens inzake mensenhandel.

Verzoekster voert aan dat het dossier niet werd bekeken vanuit invalshoek van gebrek aan bescherming dat Griekenland kan bieden. Op dezelfde wijze is het overleggen van een lijst van verenigingen die in Nigeria tegen de bestrijding van vrouwenhandel werken niet te aanzien als bescherming die verzoekster kan inroepen.

Verzoekster stelt dat sommige vragen ongepast waren en dat het gehoor niet goed is gebeurd.

In subsidiaire orde vraagt zij de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Verzoeksters verweer inzake de leeftijdsbepaling is niet dienstig aangezien zij wel kennis tentoon spreidt inzake het voeren van asielprocedures in Griekenland en Hongarije zodat aangenomen kan worden dat zij, na het indienen van een asielaanvraag in België als minderjarige, de procedures kan voeren die vermeld zijn op de kennisgeving van de beslissing van het medisch onderzoek (administratief dossier, stuk 9).

Verzoekster toont niet aan op welke wijze het dossier dient bekeken te worden vanuit de invalshoek van gebrek aan bescherming in Griekenland. Verzoeksters asielaanvraag werd door België aangenomen en onderzocht en zij maakte niet het voorwerp uit van een verzoek tot terugname of overname in het kader van de Dublin-reglementering.

Verzoeksters verklaringen inzake de dood van haar vader en haar zuster Essossa blijken wel degelijk zeer vaag te zijn aangezien ze niet in staat is te duiden wie en om welke reden de daders waren, hetgeen des te meer klemmt aangezien ze niet blijkt te weten of er aangifte van de vermeende feiten werd gedaan (gehoor CGVS, p.3-5). Hetzelfde geldt voor de vermeende ontvoering van haar moeder en haar zus Queen (*ibid.*, p6). De hoeveelheid aan vage verklaringen ondermijnen verzoeksters geloofwaardigheid. Van verzoekster kan verwacht worden dat zij zich informeerde, of minstens hiertoe pogingen ondernam, omtrent de oorzaak van de gewelddadige feiten die haar familieleden overkwamen. Ten overvloede wordt vastgesteld dat uit deze verklaringen evenmin een vervolging in de zin van de vluchtelingendefinitie af te leiden is.

Inzake verzoeksters vrees voor Susan werd terecht vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt deze persoon te moeten vrezen in geval van terugkeer naar Nigeria. Verzoekster weet niet waar Susan zich thans bevindt en evenmin toont zij aan dat Susan op de hoogte zou zijn van verzoeksters actuele verblijfplaats. In deze omstandigheden is het zeer onwaarschijnlijk dat verzoekster in geval van terugkeer zou gezocht én gevonden worden in een dermate uitgestrekt land als Nigeria.

De verklaringen die verzoekster aflegde tijdens het gehoor op het CGVS zijn gelijklopend met het geattesteerde door Fedasil (brief van 3 december 2012). De brief van Fedasil betreft de leefomstandigheden van verzoekster sinds haar vertrek uit haar land van herkomst en bevat geen elementen die kunnen wijzen op een vluchtelingenrechtelijke vervolging.

Uit het gehoorverslag kan geenszins worden afgeleid dat er misplaatste vragen werd gesteld.

Inzake verzoeksters profiel op Facebook blijkt dat dit element niet betrokken werd in de bestreden beslissing en dat er zich in het administratief dossier geen uittreksel van dit profiel bevindt; verzoeksters verweer hieromtrent is dan ook niet dienstig.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas, de brief van Fedasil en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS